

ви доказателства ги обвиниха въ най-тежки прѣстѣпления. И не стигаше това, но нашето бюро на пресата лансира въ чужбина недостойни клевети по адресъ на студентитѣ и професоритѣ. Не се минаха, обаче, нито два мѣсеца и правителството поиска да води прѣговори съ оклеветенитѣ отъ самото него професори, като при това поставяше недостойни, за да не кажемъ позорни, условия. Отъ професоритѣ се искаше само да „пожертвуватъ“ нѣколцина въ нищо неповинни, но неприятни на прѣтѣжническата власть свои другари. Всичко друго имъ се даваше. Изчезнала бѣ всѣка слѣда отъ „реформаторскитѣ“ стремления за морализиране на студентската младежъ, зарадъ което ужъ се създаде въ януарий т. г. послѣдния „Законъ за университета“, — също както въ врѣме на създаване на тоя законъ бѣ забравено всичко, което единъ мѣсець по-рано същитѣ политически жонгльори декламираха въ Народното Събрание върху своята „либерална“ училищна политика. Вече туй обстоятелство трѣбваше да накара мнозинството отъ старитѣ професори да съзнаятъ съ какви хора и министри иматъ работа и да се откажатъ отъ всѣкакви прѣговори съ тѣхъ, толкова повече, че въ втория си манифестъ колегията ясно и категорично бѣ заявила, какво счита достолѣино за себе си и достойно за престижа на училището. Но — при владѣящитѣ въ нашето общество етически понятия — това би се счело за прѣкаленъ ригоризъмъ и не би се посрѣщало ни съ симпатия, ни съ разбиране. Пъкъ и мнозинството отъ самитѣ професори мислятъ, че щомъ властта ги вика, тѣ съ